

שאכל בכפית אלבומי-ניצחון ומבצע"י אנטבה ו"עם סגולה" ו"זכות היסטורית". משהו משונה קרה לנו בכיתה. משהו מפחיד.

חברה בני 17 יצאו כנגד מורה בת 30 וכמה "שמאלנים" הנחשבים ליוצאי-דופן בדיעותיהם בכיתה. הם טענו שבשום פנים ואופן אסרו היה להקמין את הסרט. הווי-כוח היה מר ויצאתי מנו עצובה. לא, הם לא מרובעים או טיפשים החברה הז' אלה.

זה לא הם. זה אנחנו. אנחנו שגילנו על סיפורי ניצחון וגבורה פשוט איננו מסוגי-לים לתפוס שקיימים גם דברים כאלה. חונכנו אחרת. "האכילו" אותנו אחרת. אני זוכרת קטע בשיתה. מישו התחיל להביא הוכחות שהערבים שישבו כאן ברחו לבד ואף אחד לא סילק אותם וכו'. אחד, שנחשב כשמאלני בכיתה ענה לו: "אתה יודע מה אתה? אתה תוצאה של שלושים שנות תעמולה של הערבים..."

זו היתה בדיחה, אבל בדיחה עצובה ורצינית מאוד. אני פחדת לחשוב על העתיד, כשהנער הזה, שגודל וחונך על שלושים שנות תעמולה, יתפוס את עמדות-הכוח במדינה.

ח. ג. הרצליה

החינוך הוא הביטחון

אחת הטעויות הגדולות, לפי דעתי, ש-כולנו גדלים עימה מהותנו קטנים, היא האמונה שהבעיה מס' 1 של ישראל היא מצבנו הביטחוני. זוהי שטות גדולה. קצת קשה לקרוא לכך שטות. אבל זוהי שטות. לא אכזיש כי מבחינה ביטחונית מצבנו אינו מהמפורשים בעולם.

הבעיה מס' 1 שלנו היום היא מצבנו האנושי, או מה שנקרא "החומר האנושי" שלנו. האדם מתחנך בשני מקומות עיקריים: במשפחה ובחברה. המשפחה היא המיסגרת החשובה והקובעת יותר, בתנאי שהורה רים יכולים לתרום לעיצוב דמותו של הילד. במיסגרת המשפחה אין המדינה יכיר לה וצריכה להשפיע כך שתתחום מרחב הפעולה מצמצם למיסגרת השניה, והיא החברה. בתחום מרחב זה נכללים מוסדות החינוך.

בכדי לשפר את רמת התלמיד יש לש-פר את רמת המורה. כמו בצבא כך גם בחינוך, רמת המנגנון תלויה אך ורק ברמת האנשים המפעילים אותו. לציוה למעבדות משוכללות. לכתות מרווחות ול-ספרי הלימוד יש חשיבות משנית. בכדי למשוך להוראה אנשים מתאימים, יש לה-פוך את החינוך בארץ למשימה ראשונה במעלה ואת משרת ההוראה לשליחות על-יונה.

יש לפרק את מישרד-החינוך ולבנותו מחדש, כאשר כל עובד ייבחן לפי קריי-טריונים מתאימים שיקבעו אם הוא מתאים לעבוד במישרד החדש. דמות המפקח של מישרד-החינוך, הכותב ספרי לימוד מפגי רים לתלמידים, ובעזרת משרתו מפיץ אותם ודורות מתחנכים עליהם — צריכה להיעלם.

דרושה ריאורגניזציה של מישרד-החי-נוך, עם הכפלה והשלשלה של משכורות המורים והפיכת משרת המורה למכובדת ומשתלמת ביותר; יש לשנות את חומר הלימוד; הרחבה לנושאים שאינם סור-בבים רק סביב טרומפלדור (עם כל הכ-בוד) והשכלה כוללת; הוספה של לפחות 25% שעות לימוד; הכפלת החומר הנלמד מבחינה כמותית.

כל המערכת החינוכית החדשה תיאלץ אותנו לוותר על שניים-שלושה מוסטי F-15, כמה עשרות טנקים וכמה עשרות תקנים מיותרים בצה"ל. ניתן למצוא עוד מיליארדים אם צריך, ובר שלא רק שלא יפגע בביטחון ישראל, אלא יעניק לנו את הביטחון הדרוש לעתידנו, ביטחון שאף F-15 לא יוכל להשתוות אליו.

דני מרז, רמת-גן

פרוסיות הרסנית

לא את הכל צריך למדוד לפי שירות או אי-שירות בצה"ל. לא כל אחד צריך או יכול לשרת בצבא. רק במדינות מלרי טאריסטיות-טוטאליטאריות, שירותי ב-י (המשך בעמוד 6)

השר בבקבוק

מייד אחרי שפירסמתם את הכתבה "חירבת להיס" (העולם הזה 2113), הופיעו בעיתונות מודעות ברכה למנכ"ל הסוכ-נות היהודית, עו"ד שמואל להיס, שהיו חתומות בידי "מוקיריך ומעריצין". טוב לדעת שיש עדיין מוקירים ומעריצים ל-אדם, שהואשם בזמן בטבח כפריים ער-ביים הפים מפשע.

עכשיו, אחרי הגילויים שלכם על חלקו של להיס בפרשת "אלטלנה" אני מצפה למודעות-ברכה נוספות בנוסח: "מוקיריך ומעריצין באצ"ל".

יהודה נעים, חיפה

שתיקתה של העיתונות הישראלית ב-פרשת להיס, אחרי שסערה כליכך סביב פרשת חירבת-חיזעה, מעוררת תמיהות. אפשר לטעון שאדם שזכה בתגינה, שמח-קה את פשע-המלחמה שהואשם בו, אינו

פסול לכהונה ציבורית, אפילו כהונה רמת-מעלה כמו זו שבה זכה שמואל להיס. אבל הפעם לא נמצאו פובליציסטים מגינים לאיש. אולי מפני שאין רוצים להוציא את השר מהבקבוק ולהעלות על חירבת-חיזעה ציבורי פרשה שתוכיח כי חירבת-חיזעה לא היתה חייג, וכי הנפשות שפעלו בה היו יפות-נפש בהשוואה לשמואל להיס. בני הירש, תל-אביב

הכתבות שלכם על פרשת להיס (העולם הזה 2114-2113) רק מוכיחות שמינויו של שמואל להיס כמנכ"ל הסוכנות היה מינוי של האיש הנכון במקום הנכון. רק הצבת אקדוחן בראשות הסוכנות יהיה בה, אולי, כדי לשכנע יהודים עללות לארץ ולהזיז את היורדים.

עמנואל טפר, חולון

מוצרי תעמולה

משהו משונה קרה לנו בכיתה, כיתה י"א בבית-ספר תיכון עיוני. יום אחרי הקרנת חירבת חיזעה בטלוויזיה, התחלנו ללמוד את היצירה במיסגרת שעורי הספ-רות. אותו יום, במשך השעתיים שנעדו לשיעור ספרות, התווכחו בכיתה על ה-עניין, שורר כל כך הרבה רעש בזמן האחרון: האם צריך היה להקרין את ה-סרט או לא?

והנה, להפתעתי הרבה, עמדו רבים בכי-תה נגד דעת המורה ומעטים מהתלמידים, חבה צעירים בגיל 17, שאמורים להיות פתוחים לדעות ומחשבה חופשית, טענו בלהט ובאמונה שלמה — תוך חוסר רצון כלשהו לשמוע ולהבין דיעות אחרים — שאסור היה להקרין את הסרט. אינני מס-כימה עם דעתו של קובי ניב, כפי שהת-פרסמה בעתונכם, שכולם יודעים את ה-אמת אך עוצמים העיניים. הייתי עדה ל-נוער בגילי — ואני מאמינה שיש עוד רבים כאלה — שהסרט היה עבורם שוק. הם לא ידעו שהיו דברים כאלה.

נוער בגיל 17 כיום, שגדל על המחשבה והאמונה שאנחנו הטובים ביותר ושהחיי-לים שלנו הם על-בני-אדם, שהצבא שלנו הוא לא רק הנהדר החזק בעולם, אלא גם החכם והרחמני בצבאות העולם; נוער שלא מבין שסילקנו מפה עם אחר; נוער

"העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהלה: תל-אביב, רחוב גורדון 3, טלפון 03-243386. תאריך: 136 • מען מברקי: "עולמפרם" • מודפס ב"הדפוס החדש" בע"מ תרי אביב, רח' בראבנדור • הפצה: "גד"מ בע"מ" גלופות: צינקולרפיה כספי" בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • העורך: אלזי תבור • עורך תכנית: יופי שון • עורכת כתוב: נורית יהודאי • ראש המינהלה: אברהם סימון • מח' המודעות: רפי זכרוני • המו"ל: העולם הזה בע"מ.

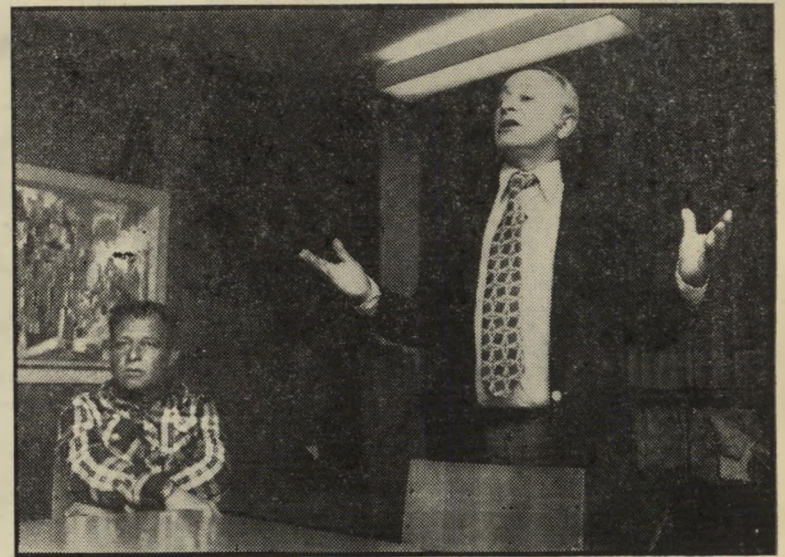
ק/כא ירי

סימנים שונים מורים כי בעקבות המהפך הפוליטי שהתחולל במדינה, יש המתכוונים בכל הרצינות לחולל בה גם מהפכת תרבות.

הרכבו של הוועד המנהל החדש של הרשות השידור, שפורסם בשבוע שעבר, שבו קיים רוב מוחלט של אלה המזהים את עצמם כ"נאמני ארץ-ישראל השלימה", הוא אחת העדויות לכך ש"הסיגנון החדש", שהשתלט בחיים הפוליטיים והחברתיים במדינה, מאיים לכפות את עצמו גם על תחומי הרוח והיצירה.

משום כך מצאנו עניין מיוחד בהזמנה שהגיעה לידינו מטעם חוג המתכנה חוג ידיו אמנות לאומית. למדנו ממנה כי ב-מיסגרת תנועת החרות קיים ופועל חוג המיועד לעודד ספרים, משוררים, מוסיק-אים ואמנים אחרים, שיצירתם נראית ב-עיני אנשי החוג בעלת "ערכים לאומיים". עד כה פעל חוג ידיו האמנות הלאומית בכתיים פרטיים. בשבוע שעבר הוא ערך את ההפעה הפומבית הראשונה שלו ב-מצודת-זאב בתל-אביב.

הערב היה אמור להיות מוקדש לנושא

"ח"כ שירנסקי והמשורר איתן ב"ערב האמנות הלאומית" ממנהפך פוליטי למהפכה תרבותית

הרגליים, כדברי מארגני הכנס, הוגשה שם גם תוכנית אמנותית, "לאומית". הזמ-רת נעמי צורי זימרה בפני המשתתפים כמה שירים, שהוצגו כ"שירים לאומיים". השיר הראשון שבחרה להשמיע, ב-מיסגרת הדגמה זו, היה השיר שועלי שח-שון. השיר המפורסם ביותר וגם היחיד של אורי אבנרי, שנכתב בתקופת שירותו הצבאי במלחמת-העצמאות.

לא שהיה מגיע יותר לכנס הזה. היה בו משהו פאתטי וגרוטסקי. מול קהל ש-היה מורכב ברובו משלושה תיכסרי ישי-שות, מוותיקות התנועה הז'בוטינסקאית, שאפו עוגות והבינו כוסות תה וקפה ל-משתתפים לכיסוי הוצאות הערב, הופיעו שני מתווכחים. אחד מהם היה ח"כ דב שילנסקי, שהגן בלהט על זכות קיימה

תמונה